U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 31. března. 2022 o **stížnosti obžalovaného V. K.**, nar. xxx, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici xxx, podané proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 1 Nt 2317/2021,

t a k t o :

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Napadeným usnesením rozhodl Obvodní soud pro Prahu 10 tak, že podle § 72 odst. 1 tr. řádu ponechal tehdy obviněného V. K. ve vazbě z důvodu § 67 písm. c) tr. řádu.

2. Stížnost proti tomuto rozhodnutí, kterou podal obviněný až dne 29.11. 2021 a jeho obhájkyně teprve dne 5.12.2021, jako opožděnou podle §148 odst. 1 písm. b) tr. řádu zamítl Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 9. 12. 2021, sp. zn. 61 To 664/2021, toto rozhodnutí však bylo nálezem Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 47/2022 ze dne 8. 3. 2022 zrušeno s odůvodněním, že bylo porušeno právo stěžovatele na přístup k soudu dle § 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod s tím, že sice usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 o ponechání obviněného ve vazbě bylo v průběhu vazebního zasedání před nalézacím soudem řádně odůvodněno, ovšem přes tuto okolnost bylo údajně nutno vyčkat z hlediska počítání zákonné třídenní lhůty pro podání stížnosti až toto odůvodnění soudu vypracované v písemné podobně bude zasláno obviněnému a jeho obhájkyni. Ačkoli se na zvukovém nosiči zachycené ústní odůvodnění soudce od písemného odůvodnění rozhodnutí nalézacího soudu v pasáži odůvodnění trvání důvodu vazby ničím neliší, ba dokonce, jak zjistil stížnostní soud, odůvodnění soudce přímo při vazebním zasedání je širší a vysvětluje, proč soud nemůže souhlasit ani s argumentací obviněného uváděnou během vazebního zasedání, přesto ale dle názoru ústavního soudu byla porušena práva stěžovatele výše uvedená, aniž by však z tohoto rozhodnutí bylo patrno, v čem konkrétně dané porušení spočívá, když ani bod 19) odůvodnění rozhodnutí ústavního soudu takové vysvětlení rozhodně neskýtá.

3. Na základě tohoto nálezu byl Městský soud v Praze povinen se argumentací obsaženou ve stížnosti stěžovatele a jeho obhájkyně nyní zabývat, přičemž s ohledem na fakt, že státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 podal u Obvodního soudu pro Prahu 10 na V. K. již dne 4. 3. 2022 obžalobu, která je u tamního soudu vedena pod sp. zn. 51 T 30/2022, bylo nutno s ohledem na § 30 odst. 2 tr. řádu změnit složení senátu, který bude rozhodovat o stížnosti obviněného jako stížnostní soud.

4. Stížnostní soud proto nyní postupem dle § 147 odst. 1 tr. řádu zkoumal správnost výše uvedeného výroku rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10, i řízení které mu předcházelo, a pokud jde o náležitosti rozhodnutí o vazbě, zkoumal, zda kromě obecných náležitostí podle § 134 tr. řádu obsahuje i speciální náležitosti rozhodnutí o vazbě podle § 73c tr. řádu a na základě tohoto postupu dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.

5. Předně je nutno uvést, že z logiky ust. § 72 odst. 3 tr. řádu je evidentní, že v době po podání obžaloby je rozhodování o dalším trvání vazby obviněného zcela v kompetenci senátu nalézacího soudu, který bude rozhodovat o podané obžalobě, navíc, jak zjistil stížnostní soud, v tomto konkrétním případě o dalším trvání vazby stěžovatele bude Obvodní soud pro Prahu 10 rozhodovat v hlavním líčení během dne 31. 3. 2022, tedy ve stejný čas, na který nařízeno neveřejné zasedání o stížnosti obviněného do předchozího rozhodnutí o vazbě na základě nálezu Ústavního soudu ČR. Čistě teoreticky by proto bylo jen stěží možné ze strany stížnostního soudu propustit obžalovaného na základě jeho stížnosti, v případě, že by jí stížnostní soud vyhověl, z vazby ve chvíli, kdy o něm v hlavním líčení bude rozhodovat nalézací soud, neboť okamžité propuštění obžalovaného z vazby by v takovou chvíli nebylo realizovatelné. Bez ohledu na ust. § 72 odst. 3 tr. řádu i logiku věci se s ohledem na nález Ústavního soudu ČR stížnostní soud znovu zabýval argumenty stěžovatele i jeho obhájkyně, přičemž dospěl k závěru, že procesní postup předcházející napadenému rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 nebyl porušen, a pokud jde o trvající obavu dle § 67 písm. c) tr. řádu, tu i nadále stížnostní soud v případě obžalovaného V. K. shledává, a to z těch samých důvodů, jaké byly konstatovány v předchozích fázích trestního řízení, k čemuž nutno dodat, že argumenty, z nichž vycházely orgány činné v trestním řízení před podáním obžaloby uplynutím doby trvání vazby nezeslábly, naopak podáním obžaloby zesílily. Je zřejmé, že v hlavním líčení bude rozhodováno o vině pachatele, který je stíhán dle podané obžaloby pro trestný čin loupeže s kvalifikací podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit v jednočinném souběhu s přečinem poškozování cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, a to tím, že dne 7. 4. 2021 v odpoledních hodinách měl nejprve uchopit za ramena a křičet na poškozeného, že mu ukradl jeho partnerku a poté ho natlačit na plot pozemku, u kterého stál, prohledat mu kapsy, zmocnit se jeho mobilního telefonu v hodnotě 5 000 Kč, a dále částky 3 500 Kč, a současně mu poškodit dioptrické brýle v hodnotě 27 000 Kč. Přitom z opisu rejstříku trestů stěžovatele vyplývá, že přes svůj věk byl již 4x odsouzen, z toho ve třech případech i pro trestný čin krádeže spáchaném v kombinaci s dalšími trestnými činy, mimo jiné dvakrát v kombinaci s nezákonným opatřením cizího platebního prostředku. Přitom za majetkovou trestnou činnost popsanou v pořadí třetím a čtvrtém rozhodnutí soudu mu byl uložen vždy trest spojený s jeho výkonem. Z předposledního výkonu trestu, který mu byl uložen za majetkovou trestnou činnost, byl stěžovatel propuštěn dne 1. 12. 2017, z dalšího výkonu trestu, který mu byl uložen za další krádež spojenou s dalšími trestnými činy, byl propuštěn dne 1. 12. 2018, přičemž nynější trestné činnosti se měl dopustit dne 7. 4. 2021. Je zřejmé, že ani předchozí výkony trestů, které mu byly ukládány za majetkovou trestnou činnost, ho neodradily od jejího opakování, přičemž jak vyplývá z důkazů pořízených během přípravného řízení i jak vyplývá z předchozích odůvodnění soudů I. a II. stupně ohledně vazebního důvodu dle § 67 písm. c) tr. řádu, nelze přehlédnout předchozí způsob života obžalovaného, který neměl pravidelné zaměstnání, nýbrž zdroje příjmu si opatřoval brigádami a dávkami v hmotné nouzi. Nelze souhlasit s tím, co uvádí stěžovatel ve své stížnosti, a sice že předchozí rozhodnutí nalézacího soudu ohledně trvajícího důvodu vazby dle § 67 písm. c) tr. řádu nebylo řádně odůvodněno, toto odůvodnění je podrobně popsáno pod bodem 5. Odůvodnění písemného vyhotovení napadeného usnesení. Nadto bylo nutno přihlédnout i předchozímu způsobu života stěžovatele, který stabilně požíval alkohol i návykové látky, přičemž tvrzení jeho obhájkyně obsažené ve stížnosti o tom, že stěžovatel již po několik měsíců od těchto látek abstinuje, nebylo ničím doloženo. I stížnostní soud se zabýval možností nahradit konstatovaný důvod vazby případným dohledem probačního úředníka, ovšem s ohledem na dlouhodobý způsob života stěžovatele, kterého od opakování majetkové trestné činnosti a požívání drog a alkoholu neodradily

ani předchozí výkony trestu odnětí svobody, nebylo možno spoléhat, že by pouhá občasná docházka k probačnímu úředníkovi, mohla obžalovaného přimět ke zcela radikální změně způsobu života. A to ani za situace, pokud by bylo souběžně uloženo opatření dle § 73 odst. 2 písm. d) a § 88j tr. řádu ve formě zákazu držení nebo přechovávání alkoholických nápojů nebo jiných návykových látek. Pokud by obžalovaný skutečně měl snahu svůj způsob života v tomto směru změnit, nemusel čekat na rozhodnutí soudu , nýbrž se sám přihlásit například na ambulantní léčbu. Bez takové motivace by ani opatření uložené soudem dle § 88j tr. řádu zřejmě účinné nebylo. Bez těchto opatření ke změně způsobu života aktivně učiněných ze strany obžalovaného, které lze učinit i z prostředí vazby, lze těžko uvěřit jeho písemnému slibu o tom, že po propuštění na svobodu by vedl řádný a poctivý život.

6. Jak řečeno shora, je nadále výhradně na rozhodnutí senátu Obvodního soudu pro Prahu 10, který bude rozhodovat od 31. 3. 2022 o podané obžalobě, aby aktuálně posoudil nutnost dalšího setrvání obžalovaného ve vazbě, zvlášť za situace, pokud by obžalovaný nalézacímu soudu poskytl další záruky, resp. nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit názor soudu, zejména názor na eventuální přijetí náhradních opatření ve smyslu ustanovení § 73 a §73a) tr. řádu.

7. Bylo proto rozhodnuto, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

P o u č e n í :
Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 31. března 2022

JUDr. Veronika Č e p l o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.